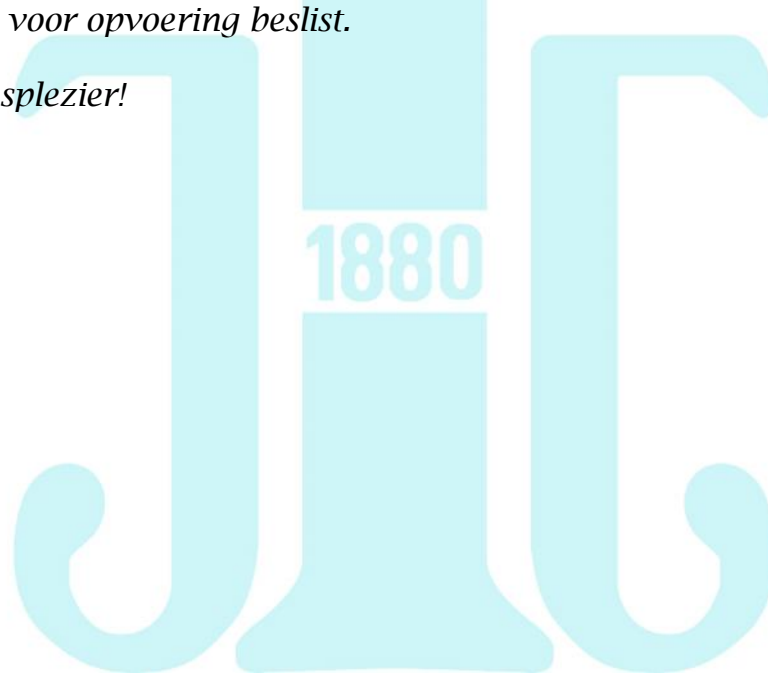

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET LOT

Een monoloog

1880
door

Dirk Biddeloo

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3106

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET LOT* op te voeren moet de naam van auteur *DIRK BIDDELOO* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/010

ISBN 978-90-385-11788

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Dirk Biddeloo

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 heer - speelt beide rollen)

HENRI
VALEER

De monoloog bestaat uit twee delen. In het eerste gedeelte heeft Henri het meestal over Valeer zoals hij hem meent te kennen.
In het tweede deel vertolkt hij de rol van Valeer zelf.

INLEIDING

Henri kijkt enorm op naar zijn rijk geworden jeugdvriend Valeer. Hij praat niet zoveel over zichzelf, eerder over het onbezorgde luxeleven dat Valeer volgens hem leidt. Maar is dat wel zo?

1880

HENRI : Valeer. Valeer Rostollan. Ik ken hem al lang. Van op de schoolbanken. Wij waren omzeggens altijd samen. Het dynamische duo. Zo noemden ze ons. Batman en Robin. Ik, Henri, was Robin. En Valeer was Batman.

Nadat ze afgestudeerd zijn, vervreemden de meeste schoolmakers van elkaar. Gaan ze hun eigen weg. Leiden alle wegen naar Rome? Nee, dat is een onzinnige gedachte. Maar Valeer en ik bleven contact houden met elkaar. We waren sterk aan elkander gehecht en dat is altijd zo gebleven. Altijd zo gebleven, hoewel het lot er alles aan gedaan heeft om een wig tussen ons te drijven.

Hogere studies? Nee nee, die ambitie had ik niet. Ik was tevreden met mijn job als hulpmagazijnier in de Colruyt. Leerde Annelies kennen, een coiffeuse. Trouwden en gingen in de Winkelstapstraat wonen, nummer tweeëndertig. Een rijhuis, voor- en achtertuin. Waarom niet. Twee kinderen, een jongen en een meisje. Een koningswens, zei men vroeger. Liesje en Marc. De troonopvolgers.

En Valeer? Studeerde ook niet verder, al was en is hij bijzonder intelligent. Veel intelligenter dan ik. Op allerlei gebied. Een begaafde muzikant, las veel, was sportief, ging graag op reis. Zijn ouders waren tamelijk welstellende mensen en in afwachting dat hij geschikt werk vond, bleef hij voorlopig thuis wonen. Dat dacht ik tenminste. Maar ik had mij lelijk vergist.

Valeer leerde Julie kennen in "The Colt". Een dancing. Julie. Een schoonheid, met veel aantrek. Vier jaar ouder dan Valeer. Het maakte haar niet uit. En hem ook niet. Ze vielen voor elkaar, ze werden een koppel. Zo simpel was dat.

Al vlug kwam Valeer te weten dat nog niet zo lang geleden Julie haar ouders had verloren. Een auto-ongeluk. Haar vader was een bouwheer, de moeder een oogarts. Schatrijke mensen, die een fortuin nalieten. Plus een optrekje in Toscane, villa in Menton, buitenverblijf in de buurt van Sankt Moritz. Appartementsblokken die verhuurd werden. Opbrengsteigendommen.... Het

werd Julie allemaal in de schoot geworpen. Maar Valeer deelde ook in de prijzen. De gelukzak!

“Les Hirondelles.” Ik ben er verleden week nog geweest. “Les Hirondelles”. Een kast van een villa in een prachtig domein, met aangelegde tuinen, een verwarmd zwembad en een dubbele garage. Een paradijs, van de wereld afgeschermd door hoge cipressen. En extra beveiligd.

“Les Hirondelles” in de Acacialaan. Zoals te verwachten nam Valeer zijn intrek bij Julie. Geen sprake van dat hij nog gaat werken. En Julie? Ach, als die wou kon ze aan de slag bij een van haar ooms, een bedrijfsleider in de diamantsector, maar... waarom zou ze dat gedaan hebben? Ze was binnen. Binnen voor haar leven.

Valeer en Julie. Een droomkoppel. Ze trouwen, geven een grandioos tuinfeest, ik ben uiteraard ook uitgenodigd. Onvergetelijk. Champagne à volonté. De fijnste hapjes. En dan die lampions. Die luxewagens in de laan. Dure geschenken, een jazzorkest. Uitstekende muzikanten. Valeer had een groot lot getrokken. Een bijzonder groot lot. De avond wordt afgesloten met een schitterend vuurwerk. En dan de huwelijksreis. Naar de Caraïben! Drie weken dolce far niente. Zalig gewoon!

Of we elkaar minder vaak zagen dan vroeger, Valeer en ik? Tja, maar dat is normaal. Ik had mijn gezin, mijn wekelijkse biljartavond en Valeer... Of beter gezegd... Julie had een bijzonder uitgebreide vrienden- en familiekring. Logisch toch dat Valeer samen met haar regelmatig naar feestjes ging, bezoeken aflegde, of mensen ontving.

't Gebeurde niettemin dat hij nog eens langskwam. Je kon hem van ver horen aankomen.. Het typische geluid van zijn Ferrari. Julie vergezelde hem wel niet, maar dat was niet meer dan logisch. Ze ging dan shoppen, dat moet ook gebeuren. Waar ze haar inkopen deed, dat weet ik niet.

De keren dat ik in “Les Hirondelles” verscheen, stonden er dikwijls wagens op de oprit. Bezoekers. Julie? Was zeker niet onvriendelijk tegenover mij. Liet mij met Valeer alleen in één van de salons, zodat we wat konden bijpraten.. Wel vond ik dat ze soms wat kortaf deed tegenover het personeel, maar daar zal ze wel een reden voor gehad hebben. Ze hadden een tuinman, een kok en een meid. En bij feestjes werden er nog allerhande mensen ingehuurd. ’t Was daar soms een echte bijenkorf. Ik gunde mijn vriend van harte die gezelligheid, al had ik ook wel in zijn plaats willen zijn....Maar ja...Het lot...Het lot.

Valeer ...Velen zouden hem benijden. Maar op een avond, toen we op een tuinterras champagne aan het drinken waren, vertelde hij me dat hij zich soms moe voelde.

Ik lachte hem vierkant uit. “Allez Valeer, hoe kunt gij nu moe zijn, ge hoeft hier toch geen klap uit te voeren?” lachte ik. ”Of is ’t Julie die u te veel huiswerk laat maken... Hahahaha! Nee maar, alles wordt hier toch voor u gedaan en ge hebt geen zin meer om veel te sporten. Dat hebt ge zelf gezegd!”

“Dat is het hem juist,” knikte Valeer. Hij werd plotseling ernstig. “Dat is het hem juist, Henri. ’t Is van dat nietsdoen dat ik moe word.”

“En uw gitaar dan?”

“Ik zou wel wat meer willen spelen, maar door die voortdurende drukte komt het er meestal niet van en Julie... Julie... heu... Enfin, misschien dat ik een boek ga schrijven, daar zal voorlopig niemand zich aan storen.”

“Een boek?” vraag ik verwonderd.

“Een misdaadroman,” antwoordt Valeer. “Misschien geen echte misdaadroman, maar toch iets met een zwarte kant.”

“Maar hoe is dat mogelijk! In plaats van te genieten van het heden en met open vizier de stralende toekomst tegemoet te komen. Onbegrijpelijk. Wat een gedachten, wat een gedachten. Valeer toch!”

Julie geraakte in verwachting van een tweeling. Tom en Tim. Twee vliegen in één klap. Als Valeer iets deed, dan deed hij het goed. Samen met Valeer ben ik Julie en de dubbele aanwinst gaan bewonderen. Mooie kindjes. Beweerden de aanwezige familieleden. Ik deed ook mijn duit in het zakje. Met een grapje. “Al goed dat ze op Julie gelijken,” zei ik. Iedereen lachte. Maar eigenlijk... eigenlijk vind ik zo'n pas geboren wurmpje helemaal niet zo schattig. Zo'n dreumes heeft iets van een oud mannetje, maar vertel dat maar eens aan de mama.

Ik denk wel, nee, ik ben er zeker van dat ook Valeer trots was op zijn kroost. Er brak een tijd aan van grote drukte en bedrijvigheid. Een aanhoudend komen en gaan van familieleden, vrienden en kennissen, waarvan sommigen Valeer voor de eerste keer zagen. Zijn ouders kwamen natuurlijk ook hun kleinkind bewonderen, misschien hoopten die mensen erop dat ze later wel eens zouden mogen komen babysitten, maar dat gebeurde niet. Er was immers de meid, die vroeger nog kinderverzorgster was geweest En de gedachte alleen al dat ze peter of meter mochten worden van een kind, leek in de gegeven omstandigheden totaal absurd..

Ik had en heb goede collega's in de Colruyt en thuis mag ik ook niet klagen. Onze kinderen zijn gezond en gaan graag naar school en mijn vrouwtje houdt van mij. Ik zie haar ook graag, ik zie haar ook graag. Maar soms zou ik toch eens voor een tijdje de plaats van Valeer willen innemen. Stel je voor. Dat zou pas een belevenis zijn.

Ontwaken in een ruime, lichte, luxueuze slaapkamer aan de zijde van de verrukkelijke Julie. Ze kust mij wakker, begroet mij met haar liefste glimlach. Na een heerlijk ontspannend bad te hebben genomen, een bubbelbad, dat spreekt vanzelf, maak ik mij klaar om te gaan ontbijten. Ondertussen heeft Julie zich over de kinderen ontfermd en zal ze mij even later aan tafel vervoegen.

Flavie, de meid, heeft al voor het ontbijt gezorgd: coup de champagne, gekoeld en vers vruchtensap, twee lichtgekookte eitjes met geroosterde en beboterde toasten, daarna een parade van krakend verse mini-koffiekoeken. Mokka. En op de achtergrond muziek die je onmiddellijk in vakantiestemming brengt. Ha, ik mag er niet aan denken! Valeer, Valeer!

En na het ontbijt, terwijl Julie met haar BMW naar de stad rijdt om te gaan shoppen, doe ik een ritje met mijn Ferrari. Tussenhalte bij afspanning “De Notelaer”. Een kopje koffie, de ochtendkrant. Klassieke muziek, zicht op een vijver met zwanen. Ik word bediend door een alleraardigst meisje en in ruil voor haar diep uitgesneden décolleté geef ik haar een ruime fooi.

’s Middags afspraak met Julie in de “Chardon”, een eersteklasserrestaurant.

Daarna weer naar huis. Bezoek van mevrouw en mijnheer Dubois. Mijnheer Dubois is een dokter, een uroloog om precies te zijn. Ook Sofie en Annelies zijn van de partij. Vriendinnen van Julie, die graag lachen. Er melden zich nog meer gasten. Allemaal uit de begoede stand. Mensen van aanzien. Met klasse. De dokter nodigt ons allen uit op zijn buitenverblijf in de buurt van La Roche.

En dan, toch maar wat sporten? Rustig aan, zonder me te veel te vermoeien. Een partijtje golf bij Jean Dubois, de houthandelaar? Misschien wel. Of nee, ik weet wat beters. Naar het Paradisum. Dat is een soort wellnesscenter, een verwencentrum.

Hahaha! Tot hiertoe heeft onze levensgenieter me over zijn expedities nog niet veel verteld, maar hij zal het daar ongetwijfeld naar zijn zin hebben! Jullie moeten weten dat ik over dat Paradisum een artikel heb gelezen.

(hij toont een tijdschrift, begint erin te bladeren.)

“Wacht! Ik citeer.”

Kom naar het Paradisum en word een ander mens!

Een unieke behandeling met etherische oliën die ontspannen, opwekken en harmoniseren... Dan een ervaring met de zogenaamde oorkaars: een holle kaars van bijenwas die in de gehoorbuis wordt geplaatst en inwerkt op de acupunctuurpunten van je oor. Daarna een zachte en intense massage die alle spanningen in je lichaam oplossen... Dan voetzoolreflexologie met behulp van een indiaans instrument: weg slapeloosheid, weg onrust, stress of angst!

Moet toch zalig zijn! En 't is nog niet afgelopen! Tibetaanse kommen met verschillende gewichten worden op verscheidene plekjes op je rug geplaatst. Wanneer er op die kommetjes wordt geslagen, verspreiden de vibraties zich over heel je lichaam, en dat zorgt voor een unieke ervaring... Alle etappes van het ritueel vloeien subtiel in elkaar over en zijn buitengewoon ontspannend.... En dan: uitvoering van een subliem zuiveringsritueel uit Polynesië in de traditie van de heilige eilanden Bora Bora, volgens een geheim recept van genezers die duizenden jaren geleden al voor mirakels zorgden... Een luxueuze verzorging die je huid vertroetelt, terwijl je hele lichaam licht lijkt uit te stralen en je geest verwelkomd wordt in het paradijs.... Weer een massage... de masseuse gebruikt hierbij voornamelijk haar onderarmen en ook..... God, ik mag er niet aan denken, wat is die Valeer toch een bofkont... Haar onderarmen dus zorgen voor een onweerstaanbaar gevoel, alsof er zachte, warme golven vanuit je nek tot in je enkels rollen. De druk die wordt uitgeoefend, zorgt voor een sensatie van euforie en welbehagen: de spieren ontspannen, de bloedsomloop bruist op, afvalstoffen en toxines worden via de lymfebanen afgevoerd.

En dan: Garra Rufa, kleine Aziatische visjes, die aan je voeten kriebelen en je optillen naar de zevende hemel.... Deze zogenaamde doktersvissen krioelen op elke vierkante centimeter van je huid en reinigen die uiterst grondig. Het resultaat is ronduit verbluffend! Met honderden tegelijk eten ze je dode huidcellen op, zodat je voeten glad, soepel en veerkrachtig worden.

Dus: afspraak in het Paradisum, in de praktijken van dokter professor Jo Jo Joe Bayou. Zes exclusieve bassins, verspreid over twee zalen die bekleed zijn met semi-edelstenen zullen de bezoekers graag verwelkomen..

De prijs? Voor mensen die het zich kunnen veroorloven hier te komen, speelt de prijs geen enkele rol. Ook voor Valeer niet... Ik moet nog aan die masseuse denken... Ik zie Valeer daar al op zijn blote buik liggen en die masseuse lacht: mijnheer, het geld groeit inderdaad op uw rug!”

Julie gaat de kinderen afhalen aan de privéschool. Voor mij een mooie gelegenheid om nog eens even te verpozen in afspanning De Notelaer. Ze zijn er nog, de zwanen op de groen gespikkelde vijver. Ik kom hier graag, hier voel ik me thuis. Temeer omdat Veerle er ook nog is. Veerle, zo heet de dienstster. Weinig volk voor de rest, des te beter. Ze merkt dat ik nogal vaak in haar richting kijkt. Ze lacht en doet of ze verlegen is.

Hahahaha! Wat doe ik verkeerd? Toch niks? Een onschuldig verzetje, meer niet! De ruime fooi die ik haar geef gaat vergezeld van een broederlijk kneepje in een van haar fluwelen wangetjes.

Aan elke hand een. Een kind. Mijn kinderen. Ze zijn al flink gegroeid en heel levendig en speels. Tim en Tom. Met papa op stap. Een wandeling naar de speeltuin. Daarna: dinner time. En als er geen bezoek is, of als we geen verplichtingen buitenshuis hebben, dan gaat Julie chatten op haar gloednieuwe computer. Doet ze graag. Ze heeft veel vrienden en vriendinnen, tot in het buitenland toe. De tweeling houdt zich bezig met computerspelletjes en face book en dat soort dingen. Ikzelf kijk meestal naar een goede film. Keuze genoeg. Tweeduizend dvd's.

Of zou ik mijn gitaar nog eens vastnemen? Nee, niet nu we met z'n allen zo gezellig samen zijn. Morgen misschien. Op mijn studeerkamer. Maar niet te

lang spelen, ik mag Julie niet verwaarlozen. Mijn boek? Ik ben er in gedachten mee bezig, maar het concept moet nog rijpen. En Henri had gelijk: het moet een positieve boodschap uitstralen. Geen zwartkijkerij.

Als de maan boven water komt, duik ik met Julie de koffer in. Zij is mijn prinses, mijn muze, en ik de onvermoeibare prins op het onvermoeibare witte paard. We houden van elkaar, we zijn voor elkaar geschapen. En als het hoogtepunt nadert, gaat haar gsm.

“Schatje, hoe dikwijls heb ik al gezegd....”

Maar we kunnen er beide om lachen.

Julie zegt dat ze naar de badkamer gaat en blijft een heel tijdje weg. Misschien zijn er weer een paar mailberichten binnengekomen. Dat gebeurt regelmatig. Ik hoor Tim. De kindermeid zal zich wel met die deugniet bezighouden.

En de Valeer vertrekt naar dromenland. Mooi! 't Leven is mooi!

Morgen is het weeral vrijdag. De Colruyt blijft dan langer open, maar er is nog tijd genoeg om te gaan biljarten. Dat is voor mij het hoogtepunt van de week, de kers op de taart. Benieuwd wat de dag van morgen weer in petto zal hebben voor Valeer. Ik moet zeggen dat het al een tijdje geleden is dat ik hem gezien heb.

Een sms'ke af en toe, een mail... Maar een concrete afspraak zit er niet meer in. Soms komt hij nog wel eens langs, maar lang blijft hij niet. Ik begrijp dat wel. Sociale verplichtingen. Een man van zijn stand, van zijn formaat, kan daar eenvoudig niet buiten. En ik kan me toch moeilijk zèlf uitnodigen. Dat zou Julie niet goed vinden. Denk ik. Maar ik kan me vergissen.

(Terwijl 'groovin' opnieuw weerklinkt, staart Henri peinzend voor zich uit. Hij

probeert met zijn gsm iemand te bereiken, schokschoudert, geeft te kennen dat de persoon niet opneemt. Hij begint in het rond te wandelen, samen met de muziek houdt hij bruusk halt.)

De tijd gaat snel, zowel voor arm als rijk. Ook voor jong en oud, al heeft de tijd meer geduld met de kinderen en de jeugd. De grote vakantie, die ik als kind mocht beleven. Dat was een zee van tijd. En nu? Juli en augustus zijn voorbij geflitst. Het is alsof ik gisteren gaan biljarten ben, maar ondertussen is het al donderdag geworden. Als de herinneringen zwaarder beginnen doorwegen dan de plannen die we nog maken, dan wil dat zeggen dat we stilaan oud aan het worden zijn.

Ik heb mij in Valeer vergist. Zijn leven is heel anders dan ik mij dat voorstelde. Al vanaf het begin dat hij met Julie samen was. Maar dat zag ik niet in. Ik staarde mij blind op luxe en uiterlijk vertoon. Ik had hem moeten aanmoedigen om verder gitaar te spelen, ondanks de gewijzigde omstandigheden, ondanks onverschilligheid en tegenkanting. Want hij had een verbluffend talent. Sommige artiesten worden miskend of onbegrepen, maar blijven daar onverschillig onder. Negatieve reacties wakkeren hun creativiteit alleen maar aan. En het onbegrip der mensen heeft geen vat op hem. Maar niet iedereen is zo ingesteld. Valeer bijvoorbeeld. Hij is als de dood voor negatieve kritiek en pas nu begrijp ik waarom hij niet verder is gegaan in de muziek.

Julie. Ze heeft hem nooit gesteund. Waarom zijn ze destijds gaan samenwonen? Waarom zijn ze met elkaar getrouwd? Het is het lot, dat handelt in de naam van God en de teerlingen willekeurig over de wereld laat rollen. Een cijfercombinatie, beslissend over geluk of ongeluk, gezondheid of ziekte.

Gezondheid is niet te koop en wordt pas gewaardeerd tijdens de ziekte. Mijn vrouw, mijn kinderen, ikzelf... wij hebben goede teerlingen toegeworpen gekregen.

Hoe zou het met zijn boek zijn? Het boek dat hij wou schrijven?

(Hij wandelt in het rond.)

Julie is met vrienden voor een volle maand vertrokken. Een luxe-cruise. Valeer is thuis gebleven en straks zie ik hem. Ik zal blij zijn hem te zien.

(Fragment 'groovin'. Henri af. Terug op als Valeer. Eventueel andere outfit en zonnebril.)

Goede avond. Mijn naam is Valeer. Valeer Rostollan. Rostollan. Zou een goede naam zijn voor een restaurant, vindt u niet? Restaurant Rostollan. Chez Rostollan. Chez Valeer. Nee, restaurant Rostollan klinkt beter. Misschien had ik een restaurant moeten beginnen. Misschien. Geen grand chi chi. Geen sprake van sterren. Zeker geen elitaire eetgelegenheid, waar culinaire curiositeiten uit de koksmuts worden getoverd. Nee nee, gewoon een gezellig eethuis zonder decorum, een ontmoetingsplaats waar iedereen zich thuis voelt en niet al te diep in de beurs moet tasten om de rekening te kunnen betalen.

Gezonde en lekkere gerechten. Dagmenu's in promotie. Af en toe een gratis aperitief. Een eerlijke huiswijn. En ik zorg voor de muziek die op de achtergrond moet gespeeld worden. Dat is zeer belangrijk. En ik ben het die onder de mensen komt en hen bij de voornaam aanspreekt. Ze kennen mij als de Valeer. Valeer met de 'v' van vlaggenstok. In mijn restaurant dekt de vlag de lading. Het personeel is tevreden en wordt goed betaald. Eens per maand organiseer ik een avond voor hen. Gratis hapjes en drank.

De achtergrondmuziek is verdwenen. Valeer gaat aan de piano zitten en begint te spelen. Mijn repertoire? Misty, Tenderly, Canadian sunset, Laura, My funny Valentine, The lady is a tramp, The isle of Capri, As time goes by, The girl from Impanema, Corcovado, Desafinado, Blue star, See you in september, My melancholy baby... Iemand een verzoeknummer?

Een jarige klant! En dus speel ik “Happy Birthday”, gevolgd door “Congratulations”. Een drink van de zaak voor het feestvarken.

(Na een stilte)

Maar ik ben aan het dagdromen. Ik kan geen piano spelen. Het ergerlijke is wel dat ik het ZOU gekund hebben, maar het lot heeft stokken in mijn wielen gestoken. Het is alsof je op je zestigste bij de junioren zou willen beginnen fietsen. Om na enige maanden al meteen Belgisch kampioen te worden. Dankzij een of andere wonderpil.

...Of een combo! Een ensemble! Dàt is het! Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! De Rostollanband! Aan de drums: Jean Carlier!

(Hij applaudisseert telkens nadat hij een naam heeft uitgeroepen)

Saxofoon: Chris Evans! Bas: Johnny Kidman! Piano: Raymond Singh! Gitaar en zang: ikzelf. Valeer Rostollan!

(Hij maakt een buiging.)

We spelen in “L’Alhambra” te Luik, de J-club in Leiden, de Moulin Rouge in Parijs en...

Ik ben weer aan het dagdromen, ik kan het niet laten. Ik zit weer te hengelen in de vijver van het verleden. Maar de vissen zijn gevlogen. De vijver staat droog.

En het had allemaal anders kunnen zijn. Als het leven mij àndere kaarten had toegespeeld, als het lot mij teerlingen had toegeworpen die een gunstige combinatie hadden vertoond... ja, dan zou ik iemand geworden zijn die ik echt had willen zijn.

Nu is het te laat.

(Hij kijkt op zijn horloge)

Ik ga naar Henri.

(Geluidsfragment. Valeer af en op.)

Blij je te zien, Henri. Ja, Julie is met vrienden voor een maand vertrokken en ik denk niet dat ze naar mij een zichtkaartje zullen sturen. Dat hoeft ook niet. Julie zal het wel te druk hebben met haar Eddy. Eddy De Bock, directeur bij de Pidpa. Daar heeft hij het warm water uitgevonden.

Een kraan van een kerel, Eddy De Bock. Hij is tien jaar ouder dan Julie, maar ik vind dat Mathusalem voor zijn jonger broertje zou kunnen doorgaan.

Eenmaal onze scheiding achter de rug is, stapt hij misschien wel met Julie in het huwelijksbootje. Lekker dobberen in het water. Zijn terrein.

De vrienden en vriendinnen. En of ik ze niet ken. De fine fleur. De elite. Over de heer De Bock valt niet veel te zeggen. Hij is de kale, dikbuikige minnaar van Julie, met wie hij dus de huwelijkszee wil bevaren. Wat zij in die kwal gezien heeft, weet ik niet. Hoef ik ook niet meer te weten.

Dan juffrouw De Letter. Directrice van een meisjesspensionaat. Gefrustreerde dienstmaagd des Heren, onbevlekt ontvangen. Mijnheer Lathouwers, gemeentesecretaris. Nog een boegbeeld van deugdzaamheid. Zijn vrouw Martine, baatte vroeger een grote bloemenzaak uit. Maar nu ze zelf verwelkt is, gaat de secretaris jongere bloemetjes begieten. Ze kosten hem veel geld.

En dan natuurlijk dokter Gilbert Mireau, het klapstuk van de bonte stoet. Al heeft “klapstuk” nog een andere betekenis: het is een soort van stoofvlees, aan de vette kant, zoals de dokter zelf. Het wordt meestal gegeten met hutsepot. Mireau denkt dat hij op alle gebieden alwetend is. Op alle terreinen. Die

eigenschap is trouwens eigen aan veel dokters. Mireau is ook de huisarts van Julie en ongetwijfeld vertrouwd met haar intiemste plekjes. Heerlijk om daar in de naam van de wetenschap te vertoeven!

En er zijn nog een paar dames en heren die deel uitmaken van het gezelschap. Dat ze zich allemaal maar goed amuseren! Ik zal thuis de wacht wel houden, al is het niet uitgesloten dat ik ook een paar uitstapjes ga maken.

Wat zeg je, Henri? Waarom destijds Julie voor mij gekozen heeft? Dat heb je mij al meer dan eens gevraagd. Het is voor mij altijd een mysterie gebleven. Geld, aanzien, positie? Had ik niet. Was ik dan zo knap? Ach nee. Was ik begaafd? Ja! Ik had de gave om te schrijven en te musiceren, maar Julie gaf niks om muziek of literatuur. Niks! In die tijd was ik stapelgek op haar, dat geef ik toe. En dus liet ik mijn gitaar in de steek. Bleef het papier maagdelijk blank. Ik had nochtans ideeën genoeg.

Maar ik werd geleefd. Ik kon mezelf niet meer zijn. Feestjes, recepties, pleziertochtjes, reizen, vernissages, premières, restaurantbezoeken, citytrips. Altijd in wisselend gezelschap. En bezoekers! Bezoeksters! Bij de vleet! Het kwam zo ver dat ik haast nooit meer met Julie alleen was. Ze fladderden om haar heen, eigenden zich met haar goedkeuren de villa toe, installeerden zich waar ze wilden.... Gelach, lawaai, muziek, dans, mijn gitaar stierf een stille dood in haar leren koffer, alsof dat een lijk was.

Wat? Nee, Julie stond erop dat ik haar overal vergezelde, behalve als ze ging winkelen.

Waarom? Het is een raadsel dat ik nooit heb kunnen ontwarren. En het slag volk waar zij zich mee inliet. De members of de high society, of course. Die mijn natuurlijke weerzin tegenover hen leken aan te voelen, die mij al van bij een eerste ontmoeting gecatalogeerd hadden als een vreemde eend in de bijt, een buitenstaander, een proleet.